

Sag T-185/02

Claude Ruiz-Picasso m.fl.

mod

**Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked
(Varemærker og Design) (KHIM)**

»EF-varemærker — forordning (EF) nr. 40/94 — indsigelse — risiko for forveksling
— ansøgning om PICARO som EF-ordmærke — ældre ordmærke PICASSO«

Rettens dom (Anden Afdeling) af 22. juni 2004 II - 1743

Sammendrag af dom

1. *Retspleje — stævning — juridisk person — retlig eksistens — bevisbyrden herfor påhviler den sagsøgende enhed — mulighed for i mangel af bevis at anse de fysiske personer, der udgør enheden, for sagsøgere*
(Rettens procesreglement, art. 44, stk. 5)

2. EF-varemærker — undersøgelse af de faktiske omstændigheder ex officio — indsigelsessag — prøvelsen begrænset til de påberåbte anbringender — hensyntagen til velkendte kendsgerninger
 (Rådets forordning nr. 40/94, art. 74, stk. 1)
3. EF-varemærker — definition på og erhvervelse af et EF-varemærke — relative registreringshindringer — indsigelse fra indehaveren af et identisk eller lignende ældre varemærke, der er registreret for varer eller tjenesteydelser af samme eller lignende art — risiko for forveksling med det ældre varemærke — lighed mellem de pågældende varemærker — undersøgelsen foretages i forhold til opfattelsen inden for den relevante kundekreds
 [Rådets forordning nr. 40/94, art. 8, stk. 1, litra b)]
4. EF-varemærker — definition på og erhvervelse af et EF-varemærke — relative registreringshindringer — indsigelse fra indehaveren af et identisk eller lignende ældre varemærke, der er registreret for varer eller tjenesteydelser af samme eller lignende art — risiko for forveksling med det ældre varemærke — den relevante kundekreds' grad af opmærksomhed — faktor, der skal tages i betragtning — faktor af betydning for valget mellem de pågældende varer eller tjenesteydelser
 [Rådets forordning nr. 40/94, art. 8, stk. 1, litra b)]
5. EF-varemærker — definition på og erhvervelse af et EF-varemærke — relative registreringshindringer — indsigelse fra indehaveren af et identisk eller lignende ældre varemærke, der er registreret for varer eller tjenesteydelser af samme eller lignende art — risiko for forveksling med det ældre varemærke — ordmærkerne »PICARO« og »PICASSO«
 [Rådets forordning nr. 40/94, art. 8, stk. 1, litra b)]

1. For at opfylde kravene i artikel 44, stk. 5, i Rettens procesreglement, for så vidt angår en stævning, der er indgivet af en juridisk person, skal en enhed såsom et arvesameje i den franske code civils forstand, der anlægger sag i eget navn, fremlægge et bevis for samejets retlige eksistens, der kan godtgøre dets selvstændighed og ansvar, herunder også et begrænset ansvar, og fremlægge bevis for, at fuldmagten for samejets advokat er behørigt udstedt af en repræsentant for enheden. Det forhold, at enheden tidligere er blevet registreret som indehaver af et EF-varemærke, og at den i den egenskab har deltaget i sager for Kontoret for Harmonisering i det Indre

Marked (Varemærker og Design), er ikke tilstrækkelig til at antage, at stævningen, der er indgivet i enhedens navn, er i overensstemmelse med kravene i artikel 44.

Dette betyder imidlertid ikke automatisk, at den pågældende sag skal afvises. I det omfang, hvori formuleringen af samejets navn betegner de fem samejere i fællesskab, og for så vidt som disse i deres egenskab af fysiske personer ikke

er underlagt forpligtelserne i procesreglementets artikel 44, stk. 5, er det nemlig muligt at betragte sagen som anlagt af samejerne. Det forhold, at disse har valgt at anlægge sag under anvendelse af samejets fælles betegnelse, er ikke til hinder for, at søgsmålet kan realitetsbehandles, i det omfang, der ingen tvivl er om identiteten af de personer, der handler under denne fælles betegnelse, og idet ingen af de andre parter i sagen derudover har legitime interesser, der er til hinder for, at Retten ex officio foretager en berigtigelse af betegnelsen af sagsøgeren

kontorets afgørelser, nemlig de omstændigheder og beviser, hvorpå disse afgørelser gyldigt kan støttes, og for det andet disse afgørelses retsgrundlag, nemlig de bestemmelser, som den instans, der behandler sagen, er forpligtet til at anvende. Således kan appelkammeret — når det træffer afgørelse vedrørende en klage over en afgørelse, der afslutter en indsigelsessag — alene støtte sin afgørelse på de relative registreringshindringer, som den berørte part har anført, og på de omstændigheder og beviser, som denne part har gjort gældende og fremlagt til støtte herfor.

(jf. præmis 19-22)

2. Det fremgår af artikel 74 i forordning nr. 40/94 om EF-varemærker, at »[Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)] i sager vedrørende relative registreringshindringer [begrænser sig] til at prøve de af parterne fremførte kendsgerninger, beviser og argumenter og de af parterne fremsatte anmodninger«.

Artikel 74 udelukker imidlertid ikke, at appelkammeret ud over de kendsgerninger, der udtrykkelig er anført af parterne under indsigelsessagen, også tager hensyn til velkendte kendsgerninger, dvs. kendsgerninger, som enhver har kendskab til eller kunne få kendskab til ved almindeligt tilgængelige kilder.

(jf. præmis 27-29)

Denne bestemmelse begrænser Harmoniseringskontorets prøvelse på to måder. Bestemmelsen vedrører for det første det faktuelle grundlag for Harmoniserings-

3. Ved anvendelsen af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94 om EF-varemærker, der vedrører den relative registreringshindring som følge af risikoen for forveksling mellem to varemærker, er

undersøgelsen af ligheden mellem de omhandlede tegn et væsentligt led i helhedsvurderingen for risikoen for forveksling. Denne undersøgelse skal derfor i lighed med helhedsvurderingen udføres i forhold til opfattelsen hos den relevante kundekreds.

(jf. præmis 53)

4. Såfremt det afslås at registrere et EF-varemærke på grundlag af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94 som følge af risiko for forveksling med et ældre varemærke, er dette berettiget, fordi en sådan forveksling utilbørligt kan påvirke de berørte forbrugere, når de træffer et valg med hensyn til de omfattede varer eller tjenesteydelser. Heraf følger, at der med henblik på bedømmelsen af risikoen for forveksling skal tages hensyn til den grad af opmærksomhed, som gennemsnitsforbrugeren har på det tidspunkt, hvor han forbereder eller træffer sit valg mellem forskellige varer og tjenesteydelser, der falder inden for de kategorier, for hvilke varemærket er registreret. Muligheden for, at personer, der udgør en del af den relevante kundekreds, ligeledes kan have kontakt med de pågældende varer i situationer, hvor de ikke udviser en sådan opmærksomhed, er ikke til hinder for, at denne grad af opmærksomhed tages i betragtning.

(jf. præmis 59)

5. Der foreligger ikke for de endelige forbrugere i Fællesskabet en risiko for forveksling mellem ordmærket PICARO, der søges registreret som EF-varemærke for »motorkøretøjer og dele hertil, busser«, som henhører under klasse 12 i Nice-arrangementet, og ordmærket PICASSO, der tidligere er registreret som EF-varemærke for »køretøjer, befordringsmidler til brug på land, i luften eller i vandet, biler, busser, lastbiler, varevogne, campingvogne, påhængsvogne«, som henhører under den samme klasse. Selv om de varer, der er omfattet af de omtvistede varemærker, delvis er af samme art og delvis ligner hinanden, og selv om de to tegn ligner hinanden visuelt og fonetisk, idet ligheden i denne sidstnævnte henseende dog er svag, er de begrebsmæssige forskelle mellem tegnene egnede til at opveje de visuelle og fonetiske ligheder, således at graden af lighed mellem varemærkerne ikke er tilstrækkelig høj til, at det kan fastslås, at den relevante kundekreds kan antage, at de pågældende varer hidrører fra den samme virksomhed eller i givet fald fra økonomisk forbundne virksomheder.

(jf. præmis 51, 52, 54, 58 og 62)